

Svět není jen černobílý

- CZ24 News | 25. června 2020

Celosvětový boj proti rasismu se pomalu ale jistě se mění v multikulturní revoluci a anarchii. Padají nejen sochy, ale také editoři, kteří se pro jednou rozhodli dělat novinářinu místo aktivismu. První obětí "svobody tisku" se stal James Bennet, editor názorové sekce New York Times. Ponechal prostor republikánskému senátorovi Tomu Cottonovi, který ve svém komentáři napsal, že jedinou věcí, která obnoví pořádek v ulicích je použití síly. Editor dostal za svůj objektivní přístup výpověď.

Deník Philadelphia Inquirer otiskl článek "I na domech záleží", což byla reakce jisté architektky na ničení domů a památek při protirasistických demonstracích. Hlavní editor poté odstoupil ze své funkce a list zveřejnil článek "Omlouváme se našim čtenářům a zaměstnancům" Nikdo nesmí větu „na černých životech záleží“ jakkoliv parafrázovat ani používat v jiných souvislostech, než je dáno. Tímto se hnutí Black Lives Matter stalo nedotknutelným a nekritizovatelným. Dokonce i poznámka, že přece na všech životech záleží, je považována za rasistickou.

V následující fázi se k protestům proti rasismu připojili aktivisté z celého světa. Snad jsou tyto protesty zaměřeny proti KAŽDÉMU projevu rasismu. Nemusím to jistě dále rozvádět. Jde o to, aby bylo všem měřeno stejným metrem a nikoliv kilometrem.

V souvislosti s vlnou protestů se také provádí revize filmové tvorby. Těžko říct, zda má své oprávnění, nebo je jen podbízením se současné náladě ve společnosti.

Na indexu "nedoporučovaných" filmů se nejprve ocitl film z roku 1939 Jih proti Severu. O pár dní později se na internetových stránkách amerického týdeníku Variety (časopis se zabývá filmem, divadlem a hudbou) objevil seznam deseti problematických filmů. Mimo jiné je na něm uveden film Forest Gump, který je údajně nepřátelský k různým aktivistům, snímek Pravdivě lži s Arnoldem Schwarzeneggerem, jenž prý zobrazuje arabské postavy jako fanatiky a teroristy (ó bože, jaká nespravedlnost!), West Side Story zase ukazuje, že Portoričané jsou gangsteři. Vadí také filmy Stopaři s Johnem Waynem, Drsný Harry s Clintem Eastwoodem, Holiday Inn, Než jsem tě poznala a další.

Jestli filmové čistky půjdou tímto tempem dál, mnoho filmů, které by nemusely být opatřeny výstražnými štítky, nám nezůstane. Obávám se, aby někdo ve své neskonale moudrosti nepřišel s nápadem problematické scény překrývat vysvětlujícími agitačními titulky, které by se obměňovaly podle společenského vývoje. Odtud je už jen krok k různým uměleckým zákazům, schvalovacím procesům a nedoporučením.

Co přijde na řadu potom? Literární klasici?

Prozatím se multikulturní revoluce zaměřila na sochy. Na severu Francie poškodili sochu bývalého prezidenta a válečného hrdiny Charlese de Gaulla. Bustu posprejovali oranžovou barvou a na podstavec napsali „otrokář“.

V Budapešti na sochu Winstona Churchilla nastříkali nápis NAZI. Nacista. Tady už hloupost novodobých reformátorů snad dosáhla svého vrcholu. Ale to si myslím vždycky, jenže oni pak přijdou a překonají se.

Někdy dochází k absurdním situacím: Ve Filadelfii byla pomalována socha Mathiasse Baldwina,

bojovníka proti otroctví. Baldwin byl členem ústavní úmluvy z roku 1837 v Pensylvánii a prosazoval hlasovací práva pro černošské občany státu.

Demonstranti se snažili sochu svrhnout, ale to se jim, ani při jejich oslnivé inteligenci, nepodařilo. „Jsme svědky absurdního ničení pomníků, páchaného slaboduchými jedinci, kteří ani neznají svou historii,“ uvedl Joe Walsh, jeden ze členů spolku starajícího se o park před filadelfskou radnicí, kde se pomník nachází.

V normálních době by tato forma “protestu” byla označena za vandalismus. V naší době je nám vnucováno, že ničení musíme chápat jako hrdinský spravedlivý hněv.

Vše je ale relativní. Svět není černobílý ve smyslu jeho zjednodušeného vnímání. Podívejme se do nedávné minulosti.

Známý a lehce provokativní americko izraelský spisovatel Tuvia Tenenbom popisuje v knize “Všechny jejich lži”, jak se v šedesátých letech odehrávaly pouliční bouře v Detroitu. Černoši zapalovali a drancovali město, což způsobilo “bílý útěk”.

Tenenbom píše: “Historici se neshodli, co se tady v té době stalo, někteří termín ‘bílý útěk’ odmítají. Jak ty nepokoje začaly? Martin Luther King měl ten svůj slavný projev právě tady. Dříve než v D.C. Nejprve si o vyzkoušel v Detroitu. Po projevu ‘Mám sen’, který sledovalo dvě stě tisíc lidí, to šlo ráz na ráz. Ulice Detroitu hořely, ‘kavkazoidní’ obyvatelé opustili své domy a z Detroitu prchli. Takže tu máme jiný příběh: ne ten o trpících černých, který slýcháme obvykle, nýbrž o bouřících se černých a trpících bílých.”

Minulost nezměníme likvidací kulturního a uměleckého dědictví, ať už je jakékoliv.

Obávám se však, že stávající forma boje proti rasismu právě cestu k rasismu vydláždí, a to i u lidí, kterým doposud byly projevy tohoto druhu cizí.

Cestou jediného viníka a jediné oběti bychom se do budoucnosti vydávat neměli.